

kun de faste Stenbomme, som virkelig indvinde en varig, en blivende Værdi ved Jernbaneanlægene, og derfor vilde jeg ansee det for vigtigt at gjøre dette Paalæg til Gjenstand for personlig Skat, hvad jo Næringskatten er; det bør ganske vist blive hvilende paa Stenbommene, hvilket jo vil stee, hvad enten man ligner det paa Grundtært eller paa Afskræftsum.

Fischer: Jeg maa gjøre den ærede sidste Taler en Undskyldning for, at der under hans Foredrag undslap mig et Spørgsmaal; men man kan stundom høre Noget, der forundrer En saa stærkt, at det bliver meget vanskeligt at holde et saadant Spørgsmaal tilbage, og jeg vil tilstaae, at det gik mig saaledes under det ærede Medlems Foredrag. Han stillede Anlægene i Sjælland og Fyen paa en saadan Maade ved Siden af Anlægene paa Sjælland, at man skulde troe, han antog, at de vare stete under samme Vilkaar. Han talte dernæst om Tilbagebetaling af Summer, der vare ubredede for Anlæg i Sjælland, paa en saadan Maade, at man maatte troe, at disse Tilbagebetalinger lode sig stille ved Siden af de Tilbagebetalinger, som der her er Tale om; men det er jo paa ingen Maade Tilfældet. Vel kom det ærede Medlem tilbeels selv noget efter ind paa Sagens virkelige Sammenhæng, idet det fremgik af hans Foredrag, at han tænkte paa de Udslag til Renter, som Staten havde gjort, saalænge det sjællandske Jernbaneanlæg ikke gav fulde 4 pCt.; men skøndt man saaledes fik at see, hvad det var, det ærede Medlem talte om, saa er det dog efter hans Foredrag virkelig ikke overskødigt at erindre om, at man ikke, uden aldeles at forvirre Begreberne, kan stille Jernbaneanlægene i Sjælland og Fyen ved Siden af Jernbaneanlægene i Sjælland. Jernbaneanlægene i Sjælland ere jo ikke foretagne for Statens Regning, men for privat Regning, og der har hverken af Staten eller af Nogen været krævet nogen Andeel i Udredningen af Expropriationsudgifterne. Altsaa har der her ikke været Noget at udrede eller refundere. Ganske anderledes stiller det sig derimod for Sjællands Vedkommende, hvor Jernbaneanlæg, som bekendt, kun blive til derved, at de anlægges for

Statens Regning. De to Ting maae altsaa paa ingen Maade stilles ved Siden af hinanden. I ligesaa stor Vidsfarelse var det ærede Medlem, naar han antog, at der var Tale om et virkeligt Bidrag til Statskassen, og saa argumenterede derfra, eller naar han senere kom ind paa at udtale, at den omhandlede Bestemmelse i Loven af 1861 var vedtagen under Forventning om, at den ikke skulde komme til Anvendelse. Dette er en aabenbar og stor Vidsfarelse. Det vilde jo allerede i og for sig være mærkærdigt, om man vedtog en saadan Bestemmelse i en Lov under Forudsætning af, at den ikke vilde komme til Anvendelse; men vil det ærede Medlem selv eftersee Forhandlingerne, saa skal han finde, hvad jeg meget klart erindrer fra den Tid, da den første Lov om de jydskke Jernbaneanlæg blev vedtagen, at, dengang den daværende Indenrigsminister samtykkede i, at det blev udsfudt til en senere Tid at bestemme, hvorledes Halvdelen af Expropriationsomkostningerne skulde opkræves, da gjorde han det paa den udtrykkelige Betingelse og med det skarpt fremhævede Forbehold, at det da ogsaa, naar Tiden kom, skulde blive Alvor dermed. Jeg erindrer det overmaade klart, og vil det ærede Medlem eftersee Forhandlingerne, skal han finde, at det staaer der. (Vesken: Ja, det veed jeg.) Det glæder mig, at det ærede Medlem veed det, men naar han veed det, maa han ogsaa indrømme, at der ikke er noget Urimeligere end at sige, at Lovbestemmelsen er af Thinget vedtagen under den Forudsætning, at den ikke skulde komme til Anvendelse. Det ærede Medlems Foredrag var mig iøvrigt i en vis Henseende paafaldende. Der er Ingen, der stærkere har trængt paa at forcere Jernbaneanlægene i Sjælland frem end det ærede Medlem; der er Ingen, der saaledes har skildret os de glimrende Udsigter, som disse Jernbaner frembyde, som netop det ærede Medlem, Ingen, der mere har foreholdt os, hvor vigtigt det var for Sjællands Opløst, at disse Jernbaner bleve anlagte, end netop det ærede Medlem; men nu, da det gjælder om at tilbagebetale et saa ubetydeligt Bidrag som Halvdelen af Expropriationsudgifterne, saa hedder det: tøv lidt, og atter: tøv lidt, nu maae vi for Guds Skyld ikke forhaste os. Imidlertid